

Begrundelse

Hjemmehjælpen er nok et kommunalt anliggende, men der må vel være en minimumsgrænse for, hvor »skrabet« en hjemmehjælpsservice kan være for de ældre borgere.

I en konkret kommune har man besluttet, at hjemmehjælperen ikke længere må gøre indkøb, ikke længere må gå ærinder, ikke længere må lave mad, ikke længere må pudse vinduer og ikke længere må gå i banken eller på posthuset.

Konsekvensen af dette er, at de ældre ikke har ret meget at sætte hjemmehjælperen til, samtidig med at alle ovenstående ting herefter ikke kan blive gjort for de ældre.

Det er ikke værdigt, at vores ældre borgere skal udsættes for så dårlig hjemmehjælp. Ministeren må derfor have en mening om, hvor minimal en hjemmehjælpsservice kan tillades at være i en kommune.

Svar (29/5 96)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det er efter bilstandslovens bestemmelser overladt til kommunalbestyrelsen i den enkelte kommune at udforme kommunens politik på bl.a. hjemmehjælpsområdet.

Inden for de rammer, bilstandsloven afstikker, træffer kommunalbestyrelsen beslutning om det lokale serviceniveau, herunder hvilke tilbud der skal stilles til rådighed, omfanget af disse, samt hvem der er berettiget til at få tildelt disse tilbud.

Kommunalbestyrelsen skal sørge for tilbud om personlig pleje og nødvendig praktisk bistand i hjemmet til personer med behov herfor, men det er ikke i bilstandsloven fastsat, hvilke opgaver der skal løses inden for hjemmehjælpsordningen.

Der kan således være forskel fra kommune til kommune på indhold og omfang af den hjælp, der ydes som hjemmehjælp.

Der er principielt ikke noget til hinder for, at den visiterede hjemmehjælp til pensionister ikke omfatter f.eks. indkøb af dagligvarer, hvis kommunen sikrer sig, at hjemmehjælpsmodtagere, der har behov for hjælp i forbindelse med indkøb, har mulighed for på anden vis at få købt og bragt varer ud, f.eks. ved at kommunen indgår aftale med lokale forretninger herom. Der bør ikke være praktiske eller andre forhold, der forhindrer eller væsentligt begrænser pensioni-

stens mulighed for at gøre brug af en sådan ordning.

Kommunen kan efter bilstandslovens § 52, jf. § 50, stk. 1, nr. 2, (tidligere § 60) træffe beslutning om helt eller delvis at dække de udgifter, der er forbundet med en sådan aftale.

Ud over disse betragtninger om ældrepolitikens lokale karakter vil jeg tilføje, at der er meget stor forskel på den enkelte ældres behov for hjemmehjælp. På denne baggrund finder jeg det ikke hensigtsmæssigt at fastsætte minimumsstandarder for tildelingen af hjemmehjælp. Der bør være adgang til at yde hjælp til ældre med selv et meget beskedent behov for personlig pleje eller praktisk bistand. En sådan hjælp kan have en væsentlig forebyggende effekt, der kan medvirke til at sikre, at den ældre fortsat kan klare sig på egen hånd.

Herudover kan det anføres, at det principielt kan være betænkeligt at indføre minimumsstandarder på områder, hvor en konkret skønsmæssig vurdering ellers er nødvendig. Der kan således være en risiko for, at minimumsstandarderne for mange ansøgere, der herefter skønnes berettiget til ydelsen, vil blive anvendt som normsættende for ydelsen. Minimumsstandarderne kan således – om end utilsigtet – udvikle sig til en maksimumsstandard for en stor gruppe af modtagere.

Spm. nr. S 2366

Til arbejdsministeren (22/5 96) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse om gældende regler for personer på overgangsydelse eller efterløn, der deltager i ulønnet humanitært arbejde?«

Begrundelse

Et stigende antal danskere vil heldigvis gerne deltage i ulønnet humanitært arbejde. Det kan være alt fra sortering af indsamlet tøj til børn i Moskva til kørsel af lastbil med humanitær hjælp til folk i Rumænien. Fælles for denne indsats er, at der er tale om ulønnet arbejde.

Hvis man er efterlønsmodtager eller på overgangsydelse, har man tid til at deltage i ulønnet humanitært arbejde. Da der er tale om ulønnet arbejde, må det vel være således, at der ikke er